

Emlékezés dr. Kondor Antal soproni erdőmérnök-tanárra

Nemrégiben, aforizmás kedvemben fogalmazódott meg bennem: Ma már többnyire úgy van, hogy a szó el is száll, és írásban is megmarad.

De most a szó, és az egyszer, vagy csak néhányszor, ráadásul elég régen hallott szövegek mint bumerángok, visszazáltak. Mintha épp, hogy csak elhangzottak volna. Pedig annyi év telt el közben, mint amennyi éves akkoriban volt a Tanár Úr. Tanítónk és nevelőnk is egyben. Nevelőtanár.

Aki München világháborús bombázását megjárva, idehaza a zalai erdőkben kezdte a gyakorlati pályát. Több-ször felemlítette, hogy nem tanári, nevelői pályára készült. Mégis: a soproni erdőipari, majd erdészeti technikumban, ahová az ország kétharmad részéről, kötelező előgyakorlat után iskolázódtunk be, már az első alkalmak egyikén megkezdte a kis közösségünk erőterének fejlesztését. Frázisnak tűnő gondolatok, szólások: „Egy vérből való vagyunk.; Édesanyátok helyett apátok lesztek.”

Néhány héttel később már tudatosította, hogy miben különbözik a technikus az irodalmártól: t. i., hogy „a technikus a gondolatait nemcsak szóban és írásban, hanem rajzban is ki tudja fejezni.”

„Olvastátok Tarle: Napoleon-ját?” – szúrta közbe, amikor rendszeres könyvtári olvasásra buzdított: „Vannak ott indiánkönyvek is.” – igyekezett a kamaszok érdeklődési szférája felé is húzódní. A latinos ’művelődésünkre’, ami a növények tudományos nevét illeti, kényesen ügyelt. A feleléskor fonetikusán kiejtett növénynevekre „Aki nem tud arabusul, ne beszéljen arabusul.” megjegyzéssel reagált.

„A tanárok is voltak fiatalok.” – többszöri hangoztatása, talán a diákrükkök tárházának kellő ismeretére utalt. Mint mondta: „Engem nem lehet megkerülni.” Eltökélt véleményének gyakran a „Quod dixi dixi.”-vel adott nyomatékot, de esetenként kijelentette: „Tévedhetek én is.”

És évről évre, hóban, esőben, viharban, hőségben, beosztás szerint, reggel negyed hétkor, a felharsogó kollégiumi csengő-hanggal azonos pillanatban a „Jó reggelt! Ébresztő! – Hiányzó, beteg van? – Innen ki hiányzik? – Neked is köszöntem, édes fiam!” – sorozattal igyekezett kiűzni az álmat a szemekből. A higiénés rend, a körletrend szintén napi téma lett. Eseti szoba-, vagy szekrényvizit idején, ha a helyi levegő szennyezettsége – ráérzésre – elérte-meghalad-

ta a riasztási fokot, közölte: „Itt olyan bűz van, mint a tyúkölbán nyári zápor után.” A reggeli ’szobarend’ szemrevételezését a mosdói felügyelete követte. A mosdást elbliccelni igyekvők okulására említette egyszer (többször?): „Még háborúban se szabad mindig nem mosakodni.” (sic! – így hát a kilencszázhatvanas években pláne nem!).

És lehetne itt sorolnom még a ránk, akkori tanítványaira utaló kitételeket. Az „Ilyen osztályom még nem volt.” kijelentésével, ami egy-két alkalommal tört ki belőle (lehet, hogy más évfolyamoknál szintén), a megrökönyödésének adott hangot. Mindenesetre: konstruktív, nyílt szellemű társaságnak érezhetem mégis akkori magunkat, 45 év távlatból is. Ennek kinyomtatott emlékei, az ERTI 2008-ban kiadott, *Erdészélet – erdészlélek* c. kötet (a debreceni OEE Vándorgyűlés batyujából) 88. oldalán, *Furfangos válaszok* cím alatt olvashatók.

„Változnak az idők, és velük együtt mi is.” – hallhattuk, olvashattuk tőle többször, több helyen. És tudjuk, tapasztalhatjuk, hogy a tananyag is időről időre változik.

Tisztelt Tanár Úr! Az emléke: örök.

Apatóczy István

ny. erdész

Képek: **Bolla Sándor**

